

Als de feniks rijst

Eerste druk, november 2012

© 2012 Martine Dunnewind

Correctoren: Anki Dunnewind en Paula van den Boom

Coverillustratie: Marry Beumer

ISBN: 978-90-484-2696-6

NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Als de
feniks rijst

Martine
Dunnewind

Voor de lieve Anki en de reizende Bor
Voor Superhiljon en voor mijn geniale vriendin Paula

Sabrino's logboek

I

De man die van de sterren kwam

Ik ben Sabrino Raveling, een man met twee levens. Het eerste was jachtig en draaide om het maken van winst; ik stond aan het hoofd van een technologisch bedrijf dat zich specialiseerde in ruimtevaart. Hoewel ik me ertegen verzet heb, herinner ik me steeds minder van dit leven: het is een schim van een ver verleden geworden. Een schim die steeds meer vervaagt, steeds dieper wordt verdrongen door mijn nieuwe leven. Mijn leven als Zabrino.

De zomer van 2223 was het begin van dit alles. Astronomen van SR-Tech hadden een merkwaardige vondst gedaan: een enorme planeet met een mantel van puur diamant! Denkend aan zo een grote bron van rijkdom kon ik een maniakale lach nog maar net onderdrukken. Ik liet een expeditieteam samenstellen – alles in het geheim, uit angst voor concurrentie. Zelf pakte ik ook mijn koffers voor de grote onderneming. Onze planeet was niet bijzonder ver. Nog geen lichtjaar van de Aarde. Desalniettemin duurde de reis me veel te lang. Ik herinner me het eindeloos spelen van saai kaartspellen om de tijd door te komen, en slapeloze nachten waarin ik dacht aan al die diamanten die spoedig van mij zouden zijn.

De laatste reisdag brak aan. Ik was die ochtend in een uitgelaten stemming. Vóór we zouden landen, bezocht ik het grote, lege ruim. Leeg... maar niet lang meer! Ik kwam er graag om weg te dromen bij het vooruitzicht van de schitterende edelstenen die de ruimte moesten vullen.

Mijn dagdroom werd woest verstoord: de alarmen loeiden. Rood licht flikkerde overal om me heen. Nelissens stem door de luidsprekers: 'alarmfase 1'. Ik wist wat het betekende – we zouden neerstorten. Iets was misgegaan toen we de dampkring binnenkwamen. Een bepaalde stof in de atmosfeer? Een magnetisch veld? Ik heb het me later vele malen afgevraagd, maar op dat moment dacht ik niet aan zulke dingen. Het teleportatiepanel, als mijn leven me lief was! Deze bevond zich in het centrum van het verlaten ruim. Terwijl ik kruipend mijn weg maakte over de schuddende grond, bad ik voor mijn crew – meer kon ik niet doen, wist ik in mijn bittere hart. Vallend puin, en vuur, overal. Ik voerde de code met trillende hand in, en strompelde naar de witte cirkel.

Ik werd wakker op een bed van mossige planten, en had geen idee van wat er gebeurd was, tot ik mijn hoofd optilde en de ravage van het half afgebrande schip zag. Ik probeerde op te staan, waarbij ik me bewust werd van de scherven die zich in mijn benen geboord hadden. Ik riep om hulp, maar kreeg geen antwoord. Hier stond ik, alleen op een vreemde wereld, tussen het puin van mijn schip. Tranen welden op. Hardhandig veegde ik ze weg, en ik begon wanhopig te vloeken. Ik raasde tot ik naar

adem moest happen. Verloren was ik, gevangen op een verdomde diamantplaneet.

Ik draaide me om, en keek het grommende wezen recht in de ogen. Een zwartharig, wolfachtig beest, monsterlijk groot, stond me aan te staren. ‘Toe dan, vlucht maar,’ leek zijn blik te willen zeggen. Ik bleef staan, als aan de grond genageld. Het wezen hief zijn kop en sprong woest op me af, zo plotseling dat ik een moment lang niet wist wat ik moest doen. Toen begon ik te rennen, als een bezetene. Ik voelde niets meer. Niet de steken in mijn lichaam, niet de pijn van mijn verwondingen. Vallen, maar nauwelijks de tijd nemen overeind te komen, rennen, rennen. Ik struikelde over een boomwortel, en voor ik op kon staan, had het beest zijn klauwen in me gezet. Hij ontblootte zijn tanden, klaar om toe te slaan. Alles werd zwart voor mijn ogen. Ik voelde me ineens heel zwaar werd naar een wereld van loomheid getrokken...

Ik ontwaakte in een vreemde kamer die werd verlicht door tientallen kaarsen. De wanden en de meubelen waren gemaakt van een donker soort hout, versierd met gegraveerde patronen. Er was een bureau waarop potten met kralen lagen, en geregen kettingen. Aan de andere kant van de kamer zag ik een tafel tussen twee banken. Aan tafel zat een viertal mensen dat ik niet goed kon zien in het halfdonker. Ik liet mijn hoofd terugvallen op het kussen. Ik voelde me alsof ik een verschrikkelijke kater had, maar vagelijk wist ik dat er iets veel ergers was gebeurd. Iets met een explosie, en een wolf. Langzaam begonnen mijn gedachten zich te ordenen, tot ik me alles weer herinnerde. De crash...

Maar wat deed ik hier? Hoe kwam ik in dit huis? Wie waren die mensen? Ik voelde een stekende pijn in mijn hoofd, alsof de vragen mijn schedel doorboord hadden. Ik wilde weer slapen, alles vergeten, maar de woorden van de mensen aan tafel hielden me wakker. Ze spraken in een vreemde, ritmische taal. ‘Silan Niloy Ral enha,’¹ zei één van hen in een bezorgde toon. Door mijn taalchip kon ik de woorden zonder moeite verwerken. Wat de man bedoelde met ‘Als hij een Niloy Ral is...’ begreep ik echter niet. Een jongere stem antwoordde: ‘Maar Blektun, hij léék niet eens op één van hen! En voor zover ik weet vallen ze ook niet uit de lucht in een stalen... wat het ook maar was.’ ‘Dat stalen ding van hem heeft het Woud beschadigd. Wat kan hij anders zijn, dan kwaadaardig?’ vroeg de man die Blektun heette. ‘Hij leek behoorlijk hulpeloos, vér van gevaarlijk,’ verdedigde het meisje zich. ‘En daarnaast, had u verwacht dat ik gewoon zou toekijken hoe hij werd verslonden door een Graunis?’ ‘Jij hebt ook voor iedereen een hart,’ zei een andere stem plagend. ‘En dat is een slechte gewoonte als je er te ver in doorgaat,’ reageerde Blektun. ‘We kunnen niet zomaar mensen in huis blijven nemen – voor je het weet heb je de verkeerde binnengelaten. Of, misschien hébben we dat al gedaan. Die jongeman vertrekt zodra hij genezen is – geen dag later. En jij, Floni, bemoeit je niet met de problemen van onbekenden.’ Floni wilde nog iets zeggen, maar Blektun was opgestaan en de discussie was afgelopen. Kort daarna viel ik in een onrustige slaap.

---

¹ Alle Mukaanse woorden en namen heb ik opgeschreven naar de Nederlandse uitspraak.